

At skrive sig ind i verden

Indsendt af Jens H. Ilsøe S... den 18 november, 2012 - 13:45

Med en uprætentiøs ligefremhed lægges en del af Asta Oliva Nordenhofs forfatterskab frem på nettet

Af *Stine M. Mulbjerg*

Den danske forfatter Asta Olivia Nordenhof har en blog; en blog på adressen www.jegheddermitnavnmedversaler.blogspot.dk [1]. Her ledes man ind i blog-kataloget over forskellige stykker skrift, hvor valget er frit; ”vælg et lille stykke tekst”, korte som en udånding, store som et helt univers. Blogmediet passer sært godt til de fortællinger man finder her; de små poster er hver deres selvstændige historie, men alligevel får man fornemmelsen af at de er del af en større helhed.

En helhed man kun får indblik i, i små glimt. Hvis man har læst forfatterens romandebut *Et ansigt til Emily* (2011), vil man opleve at karaktererne Emily, Rosa og Daniel fra romanen går igen i bloggernes små prosastykker sammen med uddrag fra en fars dagbog. Ofte er tekstbidderne endda de samme. Det virtuelle univers er dog meget mere end romanens indhold. Her står romandialoger side om side med digte, meddelelser om oplæsningsevents og udpluk fra et kaotisk liv som psykisk syg. Man fornemmer hvordan der komponeres over karaktererne i de små korte prosastykker på bloggen. Universet folder sig ud for øjnene af en, og samtidig får man en fornemmelse af personen bag, Asta Olivia Nordenhof.

Et kendetegn ved hele det virtuelle univers er, at indholdet er frastødende råt. Kvindekroppen bliver revet brutalt væk fra et idealiseret kvindebillede, når der postes billeder af livmodere i forskellige udformninger, eller når blogindlægget fra 10. marts 2011 byder på møder med kussen hvor betændelse er hovedtemaet:

”BETÆNDELSE I MIN SKEDE PGA. TAMPON, RIGSHOSPITALET”, ”BETÆNDELSE I MIT AFDØDE FOSTER, RIGSHOSPITALET IGEN”. Råddenskab og fremmedgørelse går hånd i hånd når Emily, i *Et ansigt til Emily*, som en konsekvens af sin luderprofession, beslutter sig for at gøre knæet til sit mest intime sted.

At tilnærme sig noget nærhed

En gennemgående strøm i tekstuniverset er bestræbelsen på at finde noget nærhed. En nærhed der er meget svær at få øje på og som tit smutter ud mellem fingrene på én. Som i indlægget med den betændte kusse, hvor sidste del er en refleksion over kærestens kompliment til kvindens smukke kusse; en kompliment der er svær at tage imod fordi det forudsætter en selvsikkerhed og selvaccept.

Der tematiseres på den måde nogle generelle problematikker når et ready made-indlæg fra den 16. marts 2011, fortæller om unge piger, der spiller døde. Gennemskrivningen af den døde fars dagbog bringer for en kort stund oplevelsen af en tilstedeværende faderfigur frem. Den nærhedsfornemmelse ødelægges dog igen når alt for intime øjeblikke af faderens ungdom fremlægges til skue for alle.

Vi tages også med ind og bliver sygepassere for den kræftsyrge moder. Her udstilles den svære nærhed når moderen kommenterer datterens pleje:

”En af de ting hun sagde til mig inden hun mistede sproget var en på en måde meget bedrøvelig ting, hun sagde at jeg opførte mig som om jeg havde været ansat på et hospice hele mit liv, den måde jeg tog om hendes skulder, den måde jeg fortalte hende barndomserindringer der fik hende til at le, at der var noget ligefrem professionelt ved min måde at omgås hende.” Man fornemmer den skrøbelige nærhed, men også en

måde at håndtere en sorg der ellers truer med at blive altopslugende.

(Brud)stykker af en anden (u)virkelighed

Det er ikke nogen let opgave at navigere rundt i det umiddelbare kaos der findes på www.jegheddermitnavnmedversaler.blogspot.dk [1]. Imellem digte og prosastykker, findes små uddrag af livet som psykisk syg med skizofreni. Netop som man er ved at synke dybt ned i en art fiktionsrus, bliver man revet brutalt tilbage til noget man kender fra den danske virkelighed i indlægget fra den 4. september 2011:

”TO EFTERLYSNINGER!!!!!!!!!!!!!! 1) at nogen i valgkampen bragte forringelserne på psykiatriområdet op for alvor!!!!!!!!”

Side om side hermed står en bøn om hjælp til at klare bureaukratiet i den danske psykiatri, når man i forvejen har nok at se til med at holde styr på virkeligheden.

Ordene svinger imellem at tage læseren med ud i en psykotisk vrangforestilling og tilbage på en bølge af målrettet raseri mod en afmagt forårsaget af forholdene uden for sprogets univers. Som når der i direkte vendinger rases lidt over alle de mennesker, der er i stand til at tilbringe en poleret weekend på Louisianas litteraturfestival, eller når der ønskes revolution for at ryste op i samfundets konformitet.

Måske er det indlæggenes kladdeagtige og umiddelbare natur og mange forskellige stemmer, der gør, at jeg får fornemmelsen af en, på trods af en u håndgribelig virkelighed, stærk identitet, der får skrevet sig ind på en plads i verden og bliver en varig del af læserens bevidsthed.

Indholdet på Asta Olivia Nordenhofs blog er indfølelse, fint komponeret og til tider ikke uden en vis humor, men ved endt læsning er man også bare en lille smule ”pissefuld af hjertesorg”.

Tags :

[intimitet og sygdom](#) [2]

Source URL (retrieved on 06/26/2019 - 21:55): <http://overgrunden.dk/?q=at-skrive-sig-ind-i-verden>

Links:

[1] <http://www.jegheddermitnavnmedversaler.blogspot.dk/>

[2] <http://overgrunden.dk/?q=taxonomy/term/33>